

TABOR

Gazetka niedzielna parafii Przemienienia Pańskiego w Ogrodzieńcu

27 stycznia 2013 r.

III niedziela zwykła

nr 4/2013 (62)

ŚLADAMI MISTRZA Z NAZARETU

rozważania nad Ewangelią niedzielną

Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abys się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono.

Łk 1,1-4

Spotkanie z człowiekiem o dużym doświadczeniu to zawsze twórcze wydarzenie, to okazja do głębszej refleksji nad tajemnicą ludzkiego życia. Wartość tego typu spotkań jest ściśle uzależniona od wielkości poznanej osoby. To dlatego dużym powodzeniem cieszą się pamiętniki, autobiografie i biografie ludzi sławnych. Nie chodzi tu o proste zaspokojenie ciekawości, lecz o pomoc w refleksji nad własnym życiem.

Mądry chcąc doskonalić swe serce, szuka człowieka o bogatym sercu, a kiedy w tym spotkaniu przejmie część jego bogactwa, szuka serca jeszcze większego. W ten sposób wędruje, jakby po schodach, ku ludziom coraz większego formatu. Początkowo szuka wśród tych, z jakimi przestaje, później sięga do ksiązek, następnie wchodzi na ścieżki przeszłości, by szukać wielkich serc, które ubogacały historię.

Jeśli ta wędrówka jest konsekwentna, to wcześniej czy później dochodzi do spotkania z najbardziej tajemniczym spośród synów ludzkich, z Jezusem z Nazaretu.

Spotkanie to dokonuje się przez świadków ewangelicznych wydarzeń, oni bowiem spisali to, co widzieli, to, czego doświadczyli. Z punktu widzenia wiarygodności historycznej szczególne miejsce wśród nich zajmuje Łukasz. Według tradycji był lekarzem z wykształcenia. Przyjacielem św. Pawła. Poganinem szukającym prawdy. Znając trud jej szukania, pragnie pomóc tym, którzy są jej głodni.

Swoją Ewangelię adresuje do nieznanego nam bliżej Teofila, ma jednak na uwadze wszystkich szukających Chrystusa. Łukasz dotarł do wiarygodnych wiadomości o domu rodzinnym Jana Chrzciciela, określił datę jego wystąpienia zarówno w historii Izraela, jak i w dziejach Cesarstwa Rzymskiego. Jako jedyny z ewangelistów przekazał nam wiadomości na temat momentu, w którym Maryja w Nazarecie dowiedziała się, że jest Matką Zbawiciela.

Cała Ewangelia Łukasza jest świadectwem człowieka poszukującego i ludzie jego ducha z łatwością się w niej odnajdują.

Postawa stojąca

Postawa stojąca jest wyrazem uszanowania. Wszędzie na widok osoby wyżej postawionej przybiera się postawę stojącą. Podczas liturgii postawa stojąca jest zewnętrznym znakiem głębokiego uszanowania dla Boga jako najwyższego Pana.

Stanie jest znakiem radości z odkupienia. W postawie stojącej Ojcowie Kościoła widzieli symbol świętej wolności dzieci Bożych, które uwolnione od grzechu nie są już niewolnikami.

Postawa stojąca oznacza też gotowość do działania w liturgii.

Postawa klęcząca

Postawa klęcząca zarówno jako dłuższa postawa modlitewna, jak również chwilowy gest, w liturgii chrześcijańskiej oznaczała wielbienie Boga i była postawą typowo chrześcijańską.

W IV w. postawa klęcząca nabrała również znaczenia pokutnego i błagalnego. Stała się znakiem człowieka skruszonego poczuciem winy oraz

znakiem prośby człowieka szukającego opieki i pomocy. Przez ukłonienie człowiek wyraża swoją małość wobec Boga. Gest ten jest znakiem adoracji.

W trakcie Mszy postawa klęcząca obowiązuje podczas podniesienia oraz na słowa „Oto Baranek Boży... Panie, nie jestem godzien...”. Warto zwrócić uwagę na to, że klęczenie powinno odbywać się na obu kolanach jednocześnie. Nieprawidłowe jest klęczenie na jednym kolanie, czy kucanie. Jeżeli z przyczyn zdrowotnych nie da się uklęknąć prawidłowo, można wykonać jedynie skłon tułowia, lub zachować postawę stojącą.

Należy odróżnić postawę klęczącą od przyklęknięcia. Podczas przyklękania klęka się zawsze na prawe kolano i nie czyni się przy tym żadnych gestów, np. znaku krzyża. Kolanem należy wyraźnie dotknąć posadzki. Nie może to być tylko „dygnięcie”. Klęka się zawsze twarzą do przedmiotu czci.

Postawa siedząca

Policzka siedząca według starożytnego zwyczaju przysługiwała urzędnikom, nauczycielom i sędziom jako znak władzy i godności. Siedzenie jest także postawą słuchającego ucznia. Jest znakiem skupienia, przyjmowania i rozważania Słowa Bożego.

Siedząc w kościele nigdy nie zakładamy nogi na nogę.

Znak krzyża

Znak krzyża jest gestem najczęściej wykonywanym przez katolików. Symbolizuje on krzyż, na którym umarł Chrystus. Dla Żydów był on hańbą, dla Greków i Rzymian głupstwem, dla Chrześcijan zaś oznaczał zbawienie. Znak krzyża jest wyznaniem wiary w Boga w Trójcy Jedynej – Ojca, Syna i Ducha Świętego.

Wyróżniamy dwa rodzaje znaków krzyża: duży i mały. W czasie Mszy św. duży znak krzyża wykonujemy:

- ♦ na rozpoczęcie Eucharystii,
- ♦ na pokropienie wodą święconą, zastępujące akt pokuty (aspersja),
- ♦ w czasie błogosławieństwa końcowego.

Mały znak krzyża wykonujemy przed Ewangelią, znacząc kciukiem małe krzyżyki na czole, ustach i pierś w czasie słów, wypowiedzianych przed diakona lub prezbitera: „Słowa Ewangelii według świętego...”.

Poza momentami wymienionymi poniżej, znaku krzyża nie wykonujemy. Msza święta jako modlitwa stanowi całość, która zaczyna się i kończy znakiem krzyża. Dlatego nie jest już potrzebne czynienie tego gestu podczas np. podniesienia, przyjęcia Komunii Św., czy modlitwy po Komunii.

Nie czynimy też znaku krzyża podczas poświęcania i błogosławienia dewocjonaliów czy innych przedmiotów, chyba że formuła poświęcenia zawiera błogosławieństwo osób nimi się posługujących. Powszecznym błędem jest każdorazowe „żegnanie się” podczas błogosławienia pokarmów w wielką sobotę, kiedy to na słowa kapłana: „pobłogosław te jajka... chleb... wędliny i wszelkie pokarmy...” niemal wszyscy wierni czynią znak krzyża. W tym momencie błogosławione są pokarmy, nie ludzie. Przeżegnać się należy dopiero w momencie pokropienia ludu przez kapłana.

Pokłon

Pokłon jest znakiem głębokiego szacunku, jak też usposobienia pokutnego, szczególnie wtedy, gdy ma on związek z prośbą o oczyszczenie z grzechów. Pokłon jest delikatnym pochyleniem tułowia do przodu. Wykonujemy go np. w czasie Mszy podczas *Credo* (*Wierzę w Boga*), gdy wypowiadamy słowa: „I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem” – na znak szacunku wobec tajemnicy wcielenia.

Gestem podobnym do pokłonu jest skłon głowy – skłaniamy głowę, kiedy przynosimy jakiś przedmiot liturgiczny kapłanowi, np. podczas przygotowania darów ofiarnych. Skłon głowy jest znakiem szacunku i uprzejmości. W liturgii skłaniamy głowę, gdy wymieniamy imiona Jezus, Maryi lub patrona obchodu liturgicznego czy miejsca. Stąd np. skłon głowy podczas wypowiadania imienia Jezus podczas

recytowania/śpiewania *Chwała na wysokości Bogu*.

Znak pokoju

Znak pokoju to zewnętrzny wyraz zgody z bliźnim. Wybór formy tego znaku Stolica Apostolska pozostawiła terytorialnej władzy kościelnej. W Polsce Episkopat wybrał jako znak pokoju ukłon w kierunku najbliższych osób, nie wypowiadając przy tym żadnych słów, jednak w poszczególnych diecezjach ordynariusz może zalecić inną jego formę.

Znak pokoju przekazuje się przed śpiewem „Baranku Boży”. Niegdyś jednak znak pokoju występował tuż przed ofiarowaniem darów na ołtarzu. W Piśmie świętym czytamy bowiem: „*Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przed ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim. Potem przyjdź i dar swój ofiaruj*”.

Złożenie rąk

Od XIII w. zaczął się rozpowszechniać nowy zwyczaj składania rąk z wyprostowanymi palcami. Zwyczaj ten praktykowany był tak w liturgii, jak i poza nią. Ten sposób składania rąk wywodzi się z frankońskiej formy składania hołdu zwierzchnikowi (tzw.

homagium). Wasal ze złożonymi rękami występował przed swoim suwerenem, otrzymując od niego zewnętrzny znak inwestytury. Wierni Kościoła składają w ten sposób ręce przy modlitwie, tak podczas liturgii, jak i poza nią. Składanie rąk przy modlitwie symbolizuje wzniesienie duszy do Boga i oddanie Mu się z wiarą. Jest znakiem poddania się Jego woli, jako najwyższemu Panu.

Bicie się w piersi

Jest to znak pokory, skruchy i szczerego żalu za grzechy. Podczas wykonywania tego gestu wskazujemy na serce człowieka, gdyż „*z serca pochodzą złe myśli, zabójstwa, cudzołóstwa, czyny nierządne, kradzieże, fałszywe świadectwa, przekleństwa*” (Mt 15,19). W Eucharystii gest ten wykonujemy tylko podczas aktu pokutnego, gdy wypowiadamy słowa „moja wina”.

Niektórzy wierni praktykują ten gest w trakcie podniesienia, gdy wiernym ukazywane są Najświętsze Postaci, skłaniając przy tym głowę. Jest to jednak pewne wypaczenie, gdyż Najświętszy Sakrament jest w chwili przeistoczenia ukazywany do adoracji, aby wierni na Niego patrzyli. Nie powinny temu momentowi towarzyszyć jakiegokolwiek gesty, gdyż jest to kulminacyjny punkt Mszy św. i zasługuje on na szczególną uwagę ludu Bożego.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. W tym tygodniu patronują nam:

- ♦ w poniedziałek – św. Tomasz z Akwinu;
- ♦ w czwartek – św. Jan Bosko.

2. W nadchodzącą sobotę, 2 lutego, będziemy obchodzili święto Ofiarowania Pańskiego, w naszej polskiej tradycji nazywane świętem Matki Bożej Gromniczej. To pamiątka obrzędu, jakiemu zgodnie z żydowskim prawem w czterdziestym dniu po urodzeniu Pana Jezusa poddali się Maryja i Józef. Zanieśli Dzieciątka do Świątyni Jerozolimskiej, aby przedstawić Je Bogu i złożyć ofiarę. Tego dnia na uroczystą liturgię przyniesiemy świece zwane gromnicami. Zostaną one pobłogosławione, aby przez cały rok, a zwłaszcza w chwilach trwogi i cierpienia, przypominały nam o Jezusie – Światłości Narodów, który nieustannie oświeca drogi naszego życia. W tym dniu Msze św. będą odprawione o godz. 7⁰⁰, 9⁰⁰ i 17⁰⁰. Kancelaria z racji święta będzie nieczynna.

3. Z inicjatywy Błogosławionego Jana Pawła II święto Ofiarowania Pańskiego jest także Światowym Dniem Życia Konsekrowanego. Naszą modlitwą obejmujemy osoby podejmujące służbę Bogu i ludziom w różnych zakonach i zgromadzeniach. Tego dnia będziemy prosić o liczne i święte powołania do życia zakonnego w naszych rodzinach i wspólnocie parafialnej. Wspieramy też materialnie borykające się z trudnościami klasztory i domy zakonne.

4. Trwają liczne prace gospodarcze w naszej parafii:

- zamontowano ogrzewanie w Kościele firmy KAMO, jest ono regulowane w sześciu zakresach. Aktualnie testujemy, na jakim optymalnym poziomie ma być ustawione, dlatego prosimy o uwagi. Pamiętajmy o zamykaniu drzwi w Kościele.

- zgodnie z licznymi głosami parafian, w czasie kolędy, w najbliższych dniach będzie zamontowany rzutnik elektroniczny mający wspomóc wspólny śpiew.

- trwają prace adaptacyjne w pomieszczeniu przy wikariacie, gdzie będzie przeniesiona Kancelaria.

5. W tym tygodniu przypada:

- ♦ pierwszy piątek w tym dniu pragniemy wypełnić prośbę Pana Jezusa o modlitwę wynagradzającą za grzechy nasze i całego świata. Z sakramentu pokuty będzie można skorzystać przed poranną Mszą św. i w godz. 16⁰⁰–17⁰⁰.

- ♦ pierwsza sobota miesiąca. – czcimy Matkę Najświętszą i powierzamy Jej matczynej opiece całą naszą codzienność. Od godz. 9⁰⁰ odwiedziny chorych, o godz. 17⁰⁰ Msza św. Różańcowa.

6. W środę 23 stycznia 2013 roku zmarł Prymas Senior – Ksiądz Kardynał Józef Glemp, który wpisał się w historię naszej sosnowieckiej diecezji. To z jego rąk sakrę biskupią przyjął pierwszy biskup sosnowiecki ś.p. bp Adam Śmigielski, a także biskup pomocniczy J.E. ks. bp Piotr Skucha. 28 marca 2009 roku ksiądz kardynał był głównym konsekratorem w czasie świę-

ceń biskupich w Sosnowcu J.E. ks. bpa Grzegorza Ka- *Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie...*
stake, Dobrociemu Co Bożemu Miłosierdziu.

ś.p.

Józef Kardynał Glemp

Prymas Polski Senior

Zmarł 23 stycznia 2013 r. w wieku 83 lat.

Prymasowski urząd sprawował

od 7 lipca 1981 r. do 18 grudnia 2009 r.

Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie.

INTENCJE MSZY ŚWIĘTYCH 28 stycznia – 3 lutego 2013 r.

28 stycznia – poniedziałek

- 7⁰⁰ 1) + Małgorzata Milejska – od Małgorzaty Guzik, Danuty Wójcik i Romana Flaka.
2) + Jadwiga Cyganek – od sąsiadów z ul. Sienkiewicza.
3) + Stanisław Skrzypiciel – od Andrzeja i Grażyny Skrzypiciel.

29 stycznia – wtorek

- 7⁰⁰ 1) + Małgorzata Milejska – od rodziny Gołuchowskich z Podzamcza.
2) + Jadwiga Cyganek – od sąsiadów z ul. Sienkiewicza.
17⁰⁰ + Magdalena, Konstanty (25. r. śmierci), Józef Piątek.

30 stycznia – środa

- 7⁰⁰ 1) + Małgorzata Milejska – od narzeczonego Marka z rodzicami i Wiktorii.
2) + Henryk Wójcik – 1. r. śmierci.
3) + Jadwiga Cyganek – od syna Andrzeja z rodziną.

31 stycznia – czwartek

- 7⁰⁰ 1) + Helena Kijas – 49. r. śmierci.
2) + Jadwiga Cyganek – od rodziny Zielińskich i Anny Pietras.
3) + Stanisław Skrzypiciel – od Radosława i Marty Skrzypiciel z dziećmi.

1 luty – piątek

- 7⁰⁰ 1) + Stanisław Skrzypiciel – od Sylwii Skrzypiciel z rodziną.
2) + Pelagia Pilarczyk – od syna Eugeniusza z żoną.
17⁰⁰ Msza zbiorowa za zmarłych.

2 luty – sobota – ŚWIĘTO OFIAROWANIA PAŃSKIEGO

- 7⁰⁰ 1) + Stanisław Skrzypiciel – od chrześnicy Grażyny Gołuchowskiej z rodziną.
2) + Pelagia Pilarczyk – od syna Kazimierza z żoną.
9⁰⁰ + Małgorzata Milejska – od Marzenny Lesiak z synami Łukaszem i Damianem.
17⁰⁰ + Zofia Batorowicz – od Koła Różańcowego.

3 luty – niedziela

- 7⁰⁰ + Genowefa Kawka – od siostry Emilii z rodziną.
9⁰⁰ + Małgorzata Milejska – od rodziców; + Marianna Półkoszek.
10³⁰ + Aurelia Kołton – 1. r. śmierci.

12⁰⁰ Za parafian.

17⁰⁰ + Bogumiła Ploch – od swatów Janiny i Mieczysława Staśko.